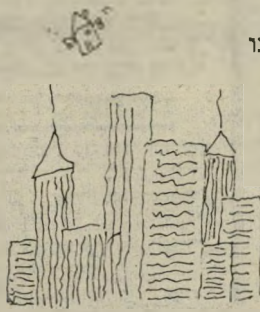

איך החזרנו לארץ את מנחם היימליין ואת זיו הייפרין...

יש מקום כזה, אמר אילן הראשון "וצארלי שלכם יכול להתנגב בכל הבירה האמריקאית והגרמנית וההולנדית והפולנית עד שניו-יורק תיחרב, וגם אז יש לו עוד הרבה מה ללמוד".

"יש?" שאלו שלושת העריקים (סליחה — יגאל רק הרים גבות, אבל שחק).
 "יש!" אמר אילן השני, "אבל נכון שהוא עוד לא היה קיים כשעזבתם. ואם אתם רוצים לשמוע עליו, אז איקו (והוא הצביע עלי) ששורץ שם כמעט כל יום, יסביר לכם למה..."

אז לא היתה לי ברירה. חרץ מזה, בשביל להחזיר את מנחם המליין ואת זיו התפרן הביתה, אני מוכן לעשות כל-דבר. וחרץ מזה, מה שנכון, נכון, אין עוד מקום כזה בכל העולם, ואני אומר את זה עוד פעם — לטוב ולרע אין עוד מקום כזה בכל העולם.

האמת היא שזיו לא תפרן, כמו שמנחם כן מליין. אבל חרץ מזה שניהם בחורים טובים, ואני לא-יודע איזה גיזק נכנס להם בראש, לעזוב אותנו ולהשתקע דוקא בניו-יורק, כשהיה להם מקום כל-כך מוצלח כמו תל-אביב. ועכשיו אני יושב איתם ועם יגאל ועם שני האילנים שכאו אתי מהארץ, וכולנו ביחד, כמו שנידברנו מזה שנים, הולכים להרוג אותה בסיפורים אל תוך הלילה, ולטבול אותה בכירה ופריכים ולראות מה יצא מכל זה, אצל "צ'ארליס", בשנייה פינת שלושים וארבע.

יש עוד משהו שאני מתגעגע אליו בארץ המחורבנת הזו? פתח מנחם המליין, "זה מיגרש הכדורגל של תל-נורדוי והחברה של יום שבת בבוקר ששיחקו שם. מכל השאר כבר נשכר לי לגמרי". צריך להודות שהוא נגע בנקודה רגישה אצל כולנו, ואני לא מתכוון דוקא לדברים שנשכר לו מהם, אלא למיגרש בתל-נורדוי, שהיינו מגיעים אליו וורודים ונקיים, בשבת בבוקר, מפוצצים במשך שעתיים את הקירות של הסכיבה ויושבים אחר כך בצל של העצים, מזיעים ומסריחים ומדברים על החיים, ולא היה דבר יותר טוב מזה.

הנכון הוא שכולנו התגעגענו; גם זיו ויגאל ומנחם שעזבו, וגם אנחנו שנשארו, התגעגענו לילדות האבודה. למגרש בתל-נורדוי, ולחיים השמן, לתחנה של 63 שפעם עמדה ברחוב סירקין, ולמרסל ולראול ולנילי הראשונה ולנילי השניה ולדורית ולנורית ולמסיבת הסיום שלפני הגיוס, ובעצם אני דוקא חושב שלהיפך, שאולי זה הדבר המשותף היחיד שנשאר לנו, ואם היה עוד משהו היתה זו הישיבה המשותפת אצל "צ'ארליס" בשנייה פינת שלושים וארבע בניו-יורק.

יש לו את הבירה הכי טובה באיסט, וגם לפריכים שלו אין מתחרים" אמר יגאל, וחרץ מזה הוא לא אמר יותר כלום כל הערב.

"תמצא לי עוד מקום כזה, ואני חוזר לתל-אביב" אמר מנחם, בחיך של אחד שכבר לא יחזור. וזיו תקע פריך אחד בפה ואמר: "כשהאיש צודק, האיש צודק".

יכנסתי לשם יום אחד, לפני שנתיים. הייתי עצוב ועייף ומקומט ומדוכא ומלא געגועים לאהבה שלא היתה לי, לילדות האבודה, שכן היתה לי, למישהו שיקשיב לי ולמישהו אחר שאני אקשיב לו. ויחד עם זה רציתי להיות לבד ושלא יבלבלו לי את המוח ועל השולחן עלתה איזה חבית גדולה (זאת הבירה שלהם) וקערת עץ ענקית מלאה בכל מיני דברים טובים שקראו לה "סלט הקיסר", ומלצרית אחת שלא לבשה כלום חרץ מטוניקה יפהפיה שהיה עליה ציור כחול לבן עם גל נחמד שקפץ לי בעיניים וגרם לי לחשוב שהייתי רוצה שהיא תגיש לי בבית, ואחר כך היו עוד מלצריות ומלצרים ולחם שחור חם וטרי וחמאה, שדפקו לתוכה בטעם כל מיני עשבים ותבלינים, והמקום הלך והתמלא כאנשים שהרגשתי שאני מחבב אותם כלי להחליף איתם מילה, והשעות חלפו והשמש שקעה — ואין לכם כזו שקיעה בניו-יורק ואין בכל העולם — ובאו שרימפסים וקלאמרים ומיליוני אנשים הסתובבו בין הפנסים, ובא אילן המשוגע שמזמין סטייק פילה "קול-דן", אבל הוא משוגע ואין מה לעשות איתו... ותאמין לי, זה לא בגלל האוכל, ויש להם אוכל טוב, אבל איך אני אסביר לך, לא בגלל זה באים, ואני כמו שסיפרתי לך, נכנסתי לשם יום אחד לפני שנתיים ומאז לא יצאתי..."

א... השעות בניו-יורק היו עוברות כל-כך מהר, כמו השנתיים בסיפור שלך, ואם רק חצי ממה שסיפרתי נכון, אז מחר אני עולה על המטוס הראשון וכולנו נפגשים שם" אמר מנחם בהתרגשות.

"קבענו?" שאל אילן הראשון.
 "קבענו!" פסק זיו התפרן
 "מחר נוסעים. רק אל תשכח לתת לנו את הכתובת".

הטיילת

הטיילת היא המסעדה שהטיילת קרויה על שמה. הרברט סמואל הזכור לטוב, 80 מול השקיעה.

במרחק של 6238 קילומטר ממנחם, זיו, יגאל וכל האבודים מניו-יורק, שיום אחד עוד יחזרו אלינו.

